

Жужа Чобанка

ОРИГАМИ ЛУКА

Колико је релативно која је друга страна.

Само си тражио да те превезем.

Да ли из живих међу мртве,

или скраћујеш умрле душе,

не знам. Предео је нем.

Чамац је од папира, веслај,

пукотине ми усецају богови,

малена скело, зарини весла,

веслај, не стај.

Барем нећеш преко стићи са мном,

али сад први пут у животу

пазиш шта ти казује вода:

куд би те однела да је напустиш.

Папир се временом у њој распада,

све је осетљивији од пловидбе, од тога пођи.

Мешају се дрво и вода, веслај, скело,

одржи се на води, плутај.

Закачи се за отвор, бог се да надмудрити,

бесмртна, ти плутај у месту,

док не стигнеш у луку, не стај.

ДРВЕЋЕ

Замисли шуму, крцату дрвећем.

Два се издвајају.

Ваљда су их немарни преблизу посадили.

Један човек се креће између дрвећа, лагано хода, стиже.

Откопчава сат, нема каиша.

Скида капут, више нема кошуље.

Искаче из ципела, босо му је срце.

Голе му бутине, стомак, гола плућа,

удише дубоко.

У њему расту крошње.
Го је ветар, и све срећнији.
У њему се додирују коре.
Он ће бити додир, оноземаљске боре на моме лицу.

ДОДИРИ

Срушиће се,
или ће стојећи умрети,
велико му поље исушено тело.
Под кожом му сиво кривуда жила,
ко зна колико му пута следује
да своје гране и прстенове пребројава.

Срушиће се,
или ће стојећи умрети,
велико му поље исушено тело.
Најдаље је лупање летњих буба,
али је мноштво, јер само у себе удара.

Зуји, залеће се, без оклопа;
испарљиви и пусти укуси скупљају им ноге.
Преломи се, шапућу ветрови,
негде ће опет посивети хоризонт,
твоја безизлазна самоћа.

На балатонском сплаву два су се лика срушила,
измождала се и истовремено заспала.

Зуји, залеће се,
истовремено се буде.
Заплићу се у прстенове, гледају се,
слушају, изнова почињу.

Свитац вреба у буци крошњи,
вода не клокоће, јењава.
Животи пролазе, они круже,
онда им се гране преплићу
нерасплетиво.

ЖДРАЛОВИ СИНХРОНО

Сећаш се како се одбија.
Гледај га, одавно га познајеш.
Тело од облака му непромочно,
доноси кишу, северну светлост.

Видео си када се открила ноћ.
Срце под снажним му прсним мишићима.
Бдио си тада, није било успаванке
на откуцаје, пренула те покорност.

На небеском своду распарана врпца:
осмех са јамицама, рупе на лицу.
Деца у Аушвицу,
залеђени ровови, свуда се пуца.

Закључаше за тобом врата, као дечја шала.
Мислио си да ћеш тако утећи?
Ни руку да испружиш – зид.
Како је само дубока ова јама,

колико процепа у времену, ван њега или у њему.
Сваки процеп је прозор. Ти си огреботина на цигли,
ждрал на небу.
Данас си научио да летиш. Слободан си, страхуј.

УЉУЉАНКА

Изнеси лутке у башту,
када би киша спрала зидове,
тужнооке и оне што трепћу.
Пази коју ћеш положити водоравно,
а која је довољно јака
да јој очи посвуда лутају.
Изнеси хаљине у башту,
ако се од толике кише није све убуђало,
нека их мало суши ветар.
Нека продува шупљине у телима лутака,
јер како је тужно
да их вакуум држи у животу?

Какав залазак сунца и добовање кише треба
да би најзад заборавиле ружне снове?
Шта то бруји као да изнутра избија киша,
шта то бруји, што луткама односи разум?
То је само киша, буји-паји, срце,
само чупа дрвеће,
пазим ти руке, чувам их, не бој се, бебо.
Као крв која тече по свеже опраној хаљини,
не видиш од ње друго до мрље,
као у великом знаку нечије изгубљене трагове.
Пази на мирис, не на звукове,
свеже опран чаршав, навлака за јорган и јастук.
Ништа ти неће, буји-паји.
Да не буде више ознојених пицама, нанај,
да стакла више не буду изгребана од кише,
да нема зглобова који се ломе, буји-паји,
савитљива си, бебо. Учини да поверује,
других жеља нема.
Спавај, бебо.

*(Са мађарској превео **Иван Павичић**)*